

Almanackan säger att det är oktober, men det verkar naturen inte ta någon hänsyn till denna ovanligt varma höst. Mer förvånande då att ett helt ordenshus på landet fylls av förväntansfulla besökare som istället för att gå ut i den vackra sensomarmardagen sätter sig vid långborden och drar ner rullgardinerna för att slippa störas av solens värmande strålar. Det är bokpremiär i Falerum.

Den högt belägna Bykupan i Falerum är nästan fullsatt och utanför står bilar-
na så tätt packade att de sist anlända inte ens får parkeringsplats, utan måste ställa sig nedanför den branta uppfarten eller längs vägen mot Gärdserums kyrka. Det vållar dock inga sura miner utan förväntningarna är höga då den levande musiken drar igång och 35:ans byalags ordförande Berndt Alfredsson och Lisbeth Petersson så småningom hälsar välkommen. Det är Lisbeth som är huvudperson den här dagen. Men hon påpekar snabbt att utan god hjälp av många, både ur publiken och från icke närvarande, hade hon inte stått här.

Men hur kommer det sig att en västgötatös bosatt i Göteborg börjar gräva i den småländska myllan? (Gärdserum ligger ju i landskapet Småland men tillhör Östergötlands län). Förklaringen är enkel och stavas Ulf. Maken, som denna dag ansvarar för overhead-apparaten, härstammar från Nannersbo och Lisbeths intresse startade då hon i dödsboet efter sina svärföräldrar återfann en mängd brev och andra handlingar. Fyndet resulterade i boken om Oskar och Ottilia i Nannersbo, som kom ut 1999.

Två konsekvenser

Den fick två konsekvenser. Dels väckte den intresse i bygden och många hörde av sig till Lisbeth Petersson med andra berättelser om människor och händelser, dels fick hon blodad tand på det här med skriva och inte minst att prata med folk och samla in bilder. Att prata med folk har aldrig varit något problem för Lisbeth som i sitt "civila" liv är diakon. Men det blir mindre och mindre plats för det arbetet i hennes liv.

– Under arbetet med den här boken har jag haft friår, men nu har jag beslutat mig för att säga upp min tjänst för att på heltid ägna mig åt skrivandet, berättar Lisbeth.

– Det känns väldigt bra att få göra något jag tycker mycket om att göra,